

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 1. marca 2016*

„Odvolanie — Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránskej islamskej republike — Zoznam osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov — Vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 945/2012 — Právny základ — Kritérium založené na materiálnej, logistickej alebo finančnej podpore iránskej vláde“

Vo veci C-440/14 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 23. septembra 2014,

National Iranian Oil Company, so sídlom v Teheráne (Irán), v zastúpení: J.-M. Thouvenin, advokát,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Bishop a V. Piessevaux, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Európska komisia, v zastúpení: A. Aresu, D. Gauci a L. Gussetti, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano, predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, D. Šváby, F. Biltgen a C. Lycourgos, sudcovia A. Rosas (spravodajca), E. Juhász, J. Malenovský, M. Safjan, M. Berger a S. Rodin,

generálny advokát: P. Cruz Villalón,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. apríla 2015,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 3. septembra 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním sa National Iranian Oil Company (ďalej len „NIOC“) domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 16. júla 2014, National Iranian Oil Company/Rada (T-578/12, EU:T:2014:678, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd zamietol jej žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia jednak rozhodnutia Rady 2012/635/SZBP z 15. októbra 2012, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 282, s. 58, ďalej len „sporné rozhodnutie“), a jednak vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 945/2012 z 15. októbra 2012, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 267/2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 282, s. 16, ďalej len „sporné nariadenie“), v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú spoločnosti NIOC.

Okolnosti predchádzajúce sporu:

- 2 Okolnosti predchádzajúce sporu Všeobecný súd pripomenul v napadnutom rozsudku takto:
 - „3 Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov (ďalej len ‚Bezpečnostná rada‘) prijala 9. júna 2010 rezolúciu 1929 (2010) (ďalej len ‚rezolúcia 1929‘), ktorou sa rozšíril rozsah reštriktívnych opatrení uloženými rezolúciami Bezpečnostnej rady 1737 (2006), 1747 (2007) a 1803 (2008) a boli zavedené dodatočné reštriktívne opatrenia voči Iránskej islamskej republike.
 - 4 Európska rada 17. júna 2010 zdôraznila svoje prehlbujúce sa obavy v súvislosti s jadrovým programom Iránu a privítala prijatie rezolúcie 1929. Európska rada, pripomínajúc svoje vyhlásenie z 11. decembra 2009, vyzvala Radu Európskej únie, aby prijala opatrenia na vykonanie opatrení uvedených v rezolúcii 1929, ako aj sprievodné opatrenia s cieľom podporiť, aby sa prostredníctvom rokovaní vyriešili všetky ostávajúce znepokojujúce otázky súvisiace s citlivými technológiami, ktoré Iránska islamská republika vyvíja na podporu svojho jadrového programu a programu riadených striel. Tieto opatrenia sa mali zamerať na iránske odvetvia obchodu, financií, dopravy a na kľúčové odvetvia v ropnom a plynárenskom priemysle, ako aj na dodatočné dezignácie, najmä príslušníkov Zboru islamských revolučných gárd.
 - 5 Rada prijala 26. júla 2010 rozhodnutie 2010/413/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, s. 39), ktorého príloha II vymenováva osoby a subjekty – iné ako tie, ktoré určili Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov alebo sankčný výbor zriadený rezolúciou 1737 (2006) a ktoré sú uvedené v prílohe I –, ktorých aktíva sú zmrazené. Jeho odôvodnenie 22 odkazuje na rezolúciu 1929 a uvádza, že táto rezolúcia poukazuje na potenciálne prepojenie medzi príjmami Iránu získanými z jeho energetického sektora a financovaním jeho činností v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska šírenia zbraní hromadného ničenia.
 - 6 Rada 23. januára 2012 prijala rozhodnutie 2012/35/SZBP, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 19, s. 22). Podľa odôvodnenia 13 tohto rozhodnutia by sa obmedzenia vstupu a zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov mali vzťahovať na ďalšie osoby a subjekty, ktoré podporujú iránsku vládu a umožňujú jej pokračovať v jadrových činnostiach citlivých z hľadiska šírenia zbraní hromadného ničenia alebo vo vývoji nosičov jadrových zbraní, a to predovšetkým osoby a subjekty, ktoré iránskej vláde poskytujú finančnú, logistickú alebo materiálnu podporu.

- 7 Článok 1 ods. 7 písm. a) bod ii) rozhodnutia 2012/35 doplnil nasledujúci bod do článku 20 ods. 1 rozhodnutia 2010/413, čím upravoval zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré sú majetkom týchto osôb a subjektov:
- .c) iných osôb a subjektov, na ktoré sa nevzťahuje príloha I a ktoré poskytujú podporu iránskej vláde, a osôb a subjektov s nimi spojených, ktorých zoznam sa uvádza v prílohe II.’
- 8 Následne Rada prijala 23. marca 2012 v rámci Zmluvy o FEÚ nariadenie (EÚ) č. 267/2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, s. 1). S cieľom vykonať článok 1 ods. 7 písm. a) bod ii) rozhodnutia 2012/35 článok 23 ods. 2 tohto nariadenia upravuje zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré patria osobám, subjektom a orgánom uvedeným v prílohe IX, označené ako:
- .d) iné osoby, subjekty a orgány, ktoré podporujú iránsku vládu, a osoby a subjekty, ktoré sú s nimi spojené, či už [a to najmä – *neoficiálny preklad*] poskytovaním materiálnej, logistickej alebo finančnej podpory.’
- 9 Rada 15. októbra 2012 prijala [sporné] rozhodnutie. Podľa odôvodnenia 16 tohto rozhodnutia je potrebné do zoznamu mien osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia stanovené v prílohe II k rozhodnutiu 2010/413, zaradiť ďalšie mená osôb a subjektov, najmä iránskym štátom vlastnené subjekty v ropnom odvetví a v odvetví zemného plynu, keďže sú podstatným zdrojom príjmu pre iránsku vládu.
- 10 Článok 1 ods. 8 písm. a) [sporného] rozhodnutia zmenil a doplnil článok 20 ods. 1 písm. c) rozhodnutia 2010/413, ktorý tak stanovuje, že reštriktívne opatrenia sa týkajú:
- .c) ostatných osôb a subjektov, na ktoré sa nevzťahuje príloha I, ktoré podporujú iránsku vládu, a subjektov, ktoré vlastnia alebo kontrolujú, alebo osôb a subjektov s nimi spojených, ako sa uvádzajú v prílohe II.’
- 11 Článok 2 [sporného] rozhodnutia zapísal meno [odvolateľky] do tabuľky prílohy II rozhodnutia 2010/413, ktorá obsahuje zoznam mien ,os[ôb] a subjekt[ov] zapojen[ých] do činností v jadrovej oblasti a v oblasti balistických rakiet a os[ôb] a subjekt[ov] poskytujúc[ich] podporu iránskej vláde’.
- 12 V dôsledku toho v ten istý deň Rada prijala [sporné] rozhodnutie. Článok 1 [sporného] rozhodnutia zapísal meno [odvolateľky] do tabuľky prílohy II rozhodnutia 267/2012, ktorá obsahuje zoznam mien ,os[ôb] a subjekt[ov] zapojen[ých] do činností v jadrovej oblasti a v oblasti balistických rakiet a os[ôb] a subjekt[ov] poskytujúc[ich] podporu iránskej vláde’.
- 13 Meno [odvolateľky] bolo zapísané do predmetných zoznamov rozhodnutím a [sporným] nariadením z týchto dôvodov:
- „Subjekt vo vlastníctve štátu, ktorý poskytuje finančné zdroje iránskej vláde. Minister pre ropu je predsedom predstavenstva... NIOC a jeho námestník je generálnym riaditeľom... NIOC.““

- 3 Okrem týchto okolností predchádzajúcim sporu, ktoré uviedol Všeobecný súd, treba spomenúť články 45 a 46 nariadenia č. 267/2012, ktoré znejú takto:

„Článok 45

Komisia:

- a) mení a dopĺňa prílohu II na základe rozhodnutí Bezpečnostnej rady alebo Sankčného výboru... alebo na základe informácií poskytnutých členskými štátmi;
- b) mení a dopĺňa prílohy III, IV, V, VI, VII a X na základe informácií poskytnutých členskými štátmi.

Článok 46

1. Ak Bezpečnostná rada alebo sankčný výbor uvedie fyzickú alebo právnickú osobu, subjekt alebo orgán na zozname, Rada takúto fyzickú alebo právnickú osobu, subjekt alebo orgán zaradí do prílohy VIII.
 2. Ak Rada rozhodne, že sa na fyzickú alebo právnickú osobu, subjekt alebo orgán vzťahujú opatrenia uvedené v článku 23 ods. 2 a ods. 3, príslušne zmení a doplní prílohu IX.
 3. Rada dotknutej fyzickej alebo právnickej osobe, subjektu alebo orgánu podľa odseku 1 alebo 2 oznámi svoje rozhodnutie vrátane dôvodov zaradenia do zoznamu, a to buď priamo, ak je ich adresa známa, alebo prostredníctvom uverejnenia oznámenia, a poskytne tak dotknutej fyzickej alebo právnickej osobe, subjektu alebo orgánu možnosť predložiť pripomienky.
 4. Ak sa predložia pripomienky alebo zásadné nové dôkazy, Rada preskúma svoje rozhodnutie a dotknutú fyzickú alebo právnickú osobu, subjekt alebo orgán o tom príslušným spôsobom informuje.
 5. Pokiaľ sa Organizácia Spojených národov rozhodne vyradiť fyzickú alebo právnickú osobu, subjekt alebo orgán zo zoznamu alebo zmeniť a doplniť identifikačné údaje fyzickej alebo právnickej osoby, subjektu alebo orgánu, ktoré sú zaradené do zoznamu, Rada zodpovedajúcim spôsobom zmení a doplní prílohu VIII.
 6. Zoznam v prílohe IX sa pravidelne, a to aspoň každých 12 mesiacov preskúma.“
- 4 Prílohy II až VII nariadenia č. 267/2012 obsahujú zoznam tovarov, technológií, zariadení alebo materiálov dotknutých ustanoveniami tohto nariadenia. Príloha X tohto nariadenia obsahuje odkaz na webové stránky s informáciami o príslušných orgánoch uvedených v rozličných ustanoveniach uvedeného nariadenia, ako aj adresu pre zasielanie oznámení Komisii.
 - 5 Príloha VIII nariadenia č. 267/2012 obsahuje zoznam osôb a subjektov podľa článku 23 ods. 1 tohto nariadenia, zatiaľ čo jeho príloha IX obsahuje zoznam osôb a subjektov podľa článku 23 ods. 2 uvedeného nariadenia.
 - 6 Dňa 27. decembra 2012 podala NIOC žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia sporného rozhodnutia aj sporného nariadenia.

Napadnutý rozsudok

- 7 Na podporu svojej žaloby uviedla NIOC šesť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod bol založený na porušení článku 296 ZFEÚ, keďže v spornom nariadení nebol spresnený právny základ, na ktorého základe bolo prijaté. Druhý žalobný dôvod bol založený na neexistencii vhodného právneho základu sporného nariadenia. Tretí žalobný dôvod bol založený na protiprávnosti článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012, ako aj článku 20 ods. 2 písm. c) rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného sporným rozhodnutím. Štvrtý žalobný dôvod bol založený na nesprávnom právnom posúdení, skutkovom omyle a nesprávnom posúdení. Piaty žalobný dôvod bol založený na porušení povinnosti odôvodnenia, práva na obhajobu, zásady riadnej správy vecí verejných a práva na účinnú súdnu ochranu. Šiesty žalobný dôvod bol založený na porušení zásady proporcionality a práva vlastníť majetok.
- 8 Všeobecný súd zamietol každý z týchto žalobných dôvodov, a v dôsledku toho zamietol žalobu ako celok.

Návrhy účastníkov konania

- 9 Spoločnosť NIOC navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok,
 - vyhovel jej návrhom podaným na Všeobecnom súde a
 - zaviazal Radu na náhradu trov konaní na oboch stupňoch.
- 10 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie ako nedôvodné v celom rozsahu a
 - zaviazal spoločnosť NIOC na náhradu trov konania.
- 11 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie a
 - zaviazal spoločnosť NIOC na náhradu trov konania.

O odvolaní

- 12 NIOC uvádza na podporu svojho odvolania šesť odvolacích dôvodov.

O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia sporného nariadenia

Argumentácia účastníkov konania

- 13 Svojím prvým odvolacím dôvodom spoločnosť NIOC tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že zamietol žalobný dôvod založený na nedostatku odôvodnenia sporného nariadenia z dôvodu neuvedenia jeho právneho základu. V tejto súvislosti spochybňuje bod 43 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd rozhodol, že „vzhľadom nato, že článok 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012 výslovne priznáva právomoc na vykonanie článku 23 ods. 2 a 3 toho istého

nariadenia Rade, úvodné ustanovenia [sporného] nariadenia jasne uvádzajú právny základ, ktorý Radu oprávňuje na prijatie takých restriktívnych opatrení voči osobe alebo subjektu, akými sú restriktívne opatrenia prijaté voči [odvolateľke].“

- 14 NIOC tvrdí, pričom sa odvoláva na bod 39 rozsudku Komisia/Rada (C-370/07, EU:C:2009:590), že podľa judikatúry Súdneho dvora je záväzná povaha akéhokoľvek aktu, ktorého cieľom je vytvorenie právnych účinkov, odvodená z ustanovenia práva Únie, ktoré musí byť výslovne uvedené ako právny základ a ktoré stanovuje právnu formu aktu. Výrazy „ak Rada rozhodne“ a „príslušne zmení a doplní prílohu IX“ uvedené v článku 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012 nijakým spôsobom neuvádzajú právnu formu aktu, ktorý sa má prijať, v dôsledku čoho toto ustanovenie nemôže predstavovať právny základ aktu, ktorým sa mení a dopĺňa príloha IX tohto nariadenia, ktorá obsahuje zoznam fyzických alebo právnických osôb, subjektov alebo orgánov, na ktoré sa vzťahuje článok 23 ods. 2 a 3 uvedeného nariadenia.
- 15 Rada túto argumentáciu spoločnosti NIOC spochybňuje.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 16 Svojím prvým odvolacím dôvodom spoločnosť NIOC tvrdí, že keďže Všeobecný súd zamietol žalobný dôvod založený na nedostatku odôvodnenia sporného nariadenia, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bode 43 napadnutého rozsudku rozhodol, že úvodné ustanovenia sporného nariadenia jasne uvádzajú právny základ, na ktorého základe bolo toto nariadenie prijaté, pričom ustanovenie spomínané ako predstavujúce tento právny základ neuvádza právnu formu aktu, ktorý sa má prijať.
- 17 V tejto súvislosti treba najprv zdôrazniť, že ako to uviedol Všeobecný súd v bodoch 42 a 43 napadnutého rozsudku, úvodné ustanovenia sporného nariadenia uvádzajú výslovne článok 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012 ako právny základ, ktorý Radu oprávňuje na prijatie takých restriktívnych opatrení, akými sú restriktívne opatrenia voči spoločnosti NIOC.
- 18 Pokiaľ ide o právnu formu aktu, ktorý sa má prijať, je potrebné uviesť, že sa nevyhnutne nevyžaduje pri uvedení právneho základu tohto aktu. Ako to správne tvrdí Rada, mnohé ustanovenia Zmlúv, ktoré predstavujú právne základy, neuvádzajú formu právnych aktov, ktoré môžu byť prijaté. Okrem toho článok 296 ZFEÚ, podľa ktorého „ak zmluvy neustanovujú druh aktu, ktorý sa má prijať, inštitúcie si ho vyberú od prípadu k prípadu v súlade s uplatniteľnými postupmi a zásadou proporcionality“, výslovne počítajú s prípadom, keď ustanovenia Zmluvy o FEÚ neupresňujú formu aktov, ktoré môžu byť prijaté.
- 19 Z týchto skutočností vyplýva, že keďže úvodné ustanovenia sporného nariadenia jasne uvádzajú právny základ, ktorý oprávňuje Radu na prijatie restriktívnych opatrení voči osobe alebo subjektu, a to článok 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012, nebolo potrebné, na rozdiel od toho, čo tvrdí spoločnosť NIOC, aby bola v tomto ustanovení uvedená právna forma aktov, ktoré môže Rada prijať na jeho základe, na to, aby odkaz na uvedené ustanovenie predstavoval dostatočné odôvodnenie právneho základu sporného nariadenia. Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa v tejto súvislosti nedopustil nesprávneho právneho posúdenia.
- 20 Prvý odvolací dôvod, ktorý nie je dôvodný, je preto potrebné zamietnuť.

O druhom až piatom odvolacom dôvode, ktoré sú založené na neexistencii právneho základu sporného nariadenia

Argumentácia účastníkov konania

- 21 Svojím druhým odvolacím dôvodom spoločnosť NIOC v podstate tvrdí, že článok 215 ZFEÚ mal predstavovať právny základ sporného nariadenia. Svojím tretím až piatym odvolacím dôvodom táto spoločnosť subsidiárne tvrdí, že ak by sa rozhodlo, že je možné uplatniť článok 291 ods. 2 ZFEÚ na odôvodnenie prijatia individuálnych reštriktívnych opatrení, podmienky požadované týmto ustanovením neboli splnené nato, aby mohol článok 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012 predstavovať právny základ sporného nariadenia.
- 22 Svojím druhým odvolacím dôvodom spoločnosť NIOC spochybňuje body 54 a 55 napadnutého rozsudku, ako aj záver Všeobecného súdu uvedený v bode 56 tohto rozsudku, podľa ktorého Rada v prejednávacom prípade nebola povinná dodržať postup stanovený v článku 215 ods. 1 ZFEÚ na účely prijatia individuálnych opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov, ale že bola oprávnená priznať si právomoci na vykonanie článku 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 267/2012 v súlade s ustanoveniami článku 291 ods. 2 ZFEÚ.
- 23 Prvou časťou tohto druhého odvolacieho dôvodu spoločnosť NIOC tvrdí, pričom sa opiera o bod 65 rozsudku Parlament/Rada (C-130/10, EU:C:2012:472), podľa ktorého je účelom článku 215 ods. 2 ZFEÚ predstavovať právny základ reštriktívnych opatrení, že toto ustanovenie predstavuje jediný možný právny základ na prijatie individuálnych reštriktívnych opatrení, keďže sa v ňom uvádza postup prijímania aktov zavádzajúcich takéto opatrenia. Ide o jediný právny základ stanovený v hlave IV piatej časti Zmluvy o FEÚ, ktorá sa týka reštriktívnych opatrení. Naproti tomu sa článok 291 ods. 2 ZFEÚ nachádza v šiestej časti uvedenej Zmluvy, ktorá stanovuje všeobecné pravidlá, ktorých cieľom nie je stanoviť výnimku z osobitných pravidiel uvedených v hlave IV uvedenej piatej časti.
- 24 Druhou časťou uvedeného odvolacieho dôvodu spoločnosť NIOC tvrdí, pričom sa opiera o bod 48 rozsudku Parlament/Rada (C-130/10, EU:C:2012:472), podľa ktorého sú postupy stanovené v článkoch 75 ZFEÚ a 215 ZFEÚ nezlučiteľné, že to isté platí o postupoch stanovených v článku 215 ZFEÚ a článku 291 ods. 2 ZFEÚ. Pokiaľ ide o toto posledné uvedené ustanovenie, neuvádza postup prijímania aktov, takže nemôže nahradiť článok 215 ZFEÚ. V každom prípade, ak by sa tieto dve ustanovenia Zmluvy o FEÚ považovali za zameniteľné, vyplývali by z toho dva rôzne režimy prijímania reštriktívnych opatrení, čo by viedlo k nerovnosti medzi osobami dotknutými takýmito opatreniami, ktorá je v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania stanovenou v článku 20 Charty základných práv Európskej únie.
- 25 Treťou časťou svojho druhého odvolacieho dôvodu spoločnosť NIOC v prvom rade tvrdí, že článok 291 ods. 2 ZFEÚ by mal byť vykladaný reštriktívne vzhľadom na to, že stanovuje výnimku zo zásady, že právomoc patrí členským štátom, uvedenej v článku 291 ods. 1 ZFEÚ. Podľa článku 291 ods. 2 ZFEÚ musia byť dotknuté akty Únie potrebné na stanovenie jednotných podmienok na vykonávanie právne záväzných aktov Únie, pričom v prejednávacom prípade to tak nie je, pretože článok 215 ods. 2 ZFEÚ umožňuje prijatie vykonávacích opatrení. V druhom rade spoločnosť NIOC spochybňuje konštatovanie Všeobecného súdu uvedené v bode 55 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sa môže postup stanovený v článku 215 ods. 1 ZFEÚ ukázať ako nevhodný na prijatie jednoduchých vykonávacích opatrení, zatiaľ čo článok 291 ods. 2 ZFEÚ vyjadruje zámer tvorcov Zmluvy o FEÚ vytvoriť účinnejší vykonávací postup, ktorý bude zodpovedať druhu opatrenia, ktoré sa má vykonať, a schopnosti konať každej inštitúcii. Podľa spoločnosti NIOC subjektívne posúdenia, ktoré v tejto súvislosti vykonal Všeobecný súd, nemôžu odôvodniť použitie článku 291 ods. 2 ZFEÚ.

- 26 Svojím tretím odvolacím dôvodom spoločnosť NIOC kritizuje body 74 až 83 napadnutého rozsudku a záver Všeobecného súdu, podľa ktorého Rada použitie tohto odchylného postupu náležite odôvodnila.
- 27 Prvou časťou tohto odvolacieho dôvodu spoločnosť NIOC pripomína dva predpoklady uvedené v článku 291 ods. 2 ZFEÚ, podľa ktorých „ak sú potrebné jednotné podmienky na vykonávanie právne záväzných aktov Únie, tieto akty zveria vykonávacie právomoci Komisii alebo v osobitných, náležite odôvodnených prípadoch a v prípadoch ustanovených v článkoch 24 a 26 Zmluvy o [EÚ] Rade“. V prejednávacom prípade sa netvrdí, že nariadenie č. 267/2012 je dotknuté článkami 24 ZEÚ a 26 ZEÚ, ani že rozhodnutie 2012/35 bolo napokon prijaté na základe článku 29 ZEÚ. Spoločnosť NIOC sa odvoláva na druhý z týchto predpokladov a na potrebu náležite odôvodniť existenciu osobitného prípadu. V tejto súvislosti spochybňuje, že je potrebné uplatniť judikatúru týkajúcu sa odôvodnenia aktov, ktorú Všeobecný súd pripomenul v bodoch 74 až 76 napadnutého rozsudku. Domnieva sa, že Všeobecný súd nesprávne skonštatoval, že dôvod použiť článok 291 ods. 2 ZFEÚ, ktorý bol v bode 77 tohto rozsudku opísaný ako dôvod, ktorý nebol výslovne uvedený, bol „náležite odôvodnený“, a to ako dôvod vyjadrený „stručným, ale zrozumiteľným“ spôsobom v bode 80 uvedeného rozsudku, alebo aj ako „dostatočne zrozumiteľný“ dôvod v bode 82 tohto rozsudku.
- 28 Druhou časťou svojho tretieho odvolacieho dôvodu spoločnosť NIOC spochybňuje body 78 a 79 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd vyložil odôvodnenie 28 nariadenia č. 267/2012 a jeho článok 23 ods. 2 ako ustanovenia, ktoré odôvodňujú to, že reštriktívne opatrenia patria do vykonávacej právomoci Rady v súlade s článkom 291 ods. 2 ZFEÚ. Podľa odvolateľky z týchto ustanovení takéto odôvodnenie nijako nevyplýva.
- 29 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom spoločnosť NIOC tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bode 86 napadnutého rozsudku rozhodol, že článok 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012 vyhradzuje Rade právomoc vykonať ustanovenia článku 23 ods. 2 a 3 tohto nariadenia, čo stačí na to, aby bola splnená povinnosť odôvodnenia, pokiaľ ide o uvedenie právneho základu tohto ustanovenia, ktorý je tvorený článkom 291 ods. 2 ZFEÚ. Odvolateľka tvrdí, že článok 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012 neobsahuje nijaký odkaz na článok 291 ods. 2 ZFEÚ, ani neuvádza pojem „vykonanie“. V dôsledku toho toto ustanovenie uvedeného nariadenia odkazuje na rozhodnutie Rady na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ.
- 30 Svojím piatym odvolacím dôvodom spoločnosť NIOC tvrdí, že Všeobecný súd sa v bode 87 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že zastával názor, že Rada neporušila povinnosť odôvodnenia, keď neuviedla článok 291 ods. 2 ZFEÚ v úvodných ustanoveniach nariadenia č. 267/2012.
- 31 Rada túto argumentáciu spoločnosti NIOC spochybňuje.
- 32 Komisia tvrdí, že článok 215 ZFEÚ predstavuje vhodný právny základ.

Posúdenie Súdny dvorom

- 33 Treba pripomenúť, že podľa článku 215 ods. 2 ZFEÚ, „ak tak ustanovuje rozhodnutie prijaté v súlade s kapitolou 2 hlavy V Zmluvy o Európskej únii, Rada môže v súlade s postupom uvedeným v odseku 1 prijať reštriktívne opatrenia voči fyzickým alebo právnickým osobám, skupinám alebo neštátnym subjektom“. Článok 215 ods. 1 ZFEÚ stanovuje postup, podľa ktorého Rada rozhoduje kvalifikovanou väčšinou na základe spoločného návrhu vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku a Komisie a informuje o svojom rozhodnutí Európsky parlament.

- 34 Ako to uviedol Všeobecný súd v bode 54 napadnutého rozsudku, zo samotného znenia článku 215 ZFEÚ vyplýva, že toto ustanovenie nebráni tomu, aby nariadenie prijaté na jeho základe zverilo, za podmienok stanovených v článku 291 ods. 2 ZFEÚ, vykonávacie právomoci Komisii alebo Rade, ak existuje nutnosť jednotných podmienok pre vykonanie niektorých reštriktívnych opatrení upravených týmto nariadením. Konkrétne z článku 215 ods. 2 ZFEÚ nevyplýva, že by individuálne reštriktívne opatrenia prijaté proti fyzickým alebo právnickým osobám, skupinám alebo neštátnym subjektom, museli byť prijaté na základe postupu upraveného v článku 215 ods. 1 ZFEÚ a nie na základe článku 291 ods. 2 ZFEÚ.
- 35 Okrem toho žiadne ustanovenie Zmluvy o FEÚ nestanovuje, že by šiesta časť tejto Zmluvy, týkajúca sa inštitucionálnych a finančných opatrení, nebola uplatniteľná v oblasti reštriktívnych opatrení. Použitie článku 291 ods. 2 ZFEÚ, podľa ktorého, „ak sú potrebné jednotné podmienky na vykonávanie právne záväzných aktov Únie, tieto akty zveria vykonávacie právomoci Komisii alebo v osobitných, náležite odôvodnených prípadoch a v prípadoch ustanovených v článkoch 24 a 26 Zmluvy o Európskej únii Rade“, nebolo teda vylúčené, ak boli splnené podmienky stanovené v tomto ustanovení.
- 36 Pokiaľ ide o uvedené ustanovenie, treba dodať, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pojem „vykonávanie“ zahŕňa jednak vypracovanie vykonávacích pravidiel a jednak uplatňovanie pravidiel na špecifické prípady prostredníctvom aktov s osobnou pôsobnosťou (rozsudok Komisia/Rada, 16/88, EU:C:1989:397, bod 11).
- 37 Vzhľadom na tieto informácie treba v predmetnom prípade uviesť, že nariadenie č. 267/2012, ktorého článok 46 ods. 2 slúžilo ako základ na prijatie sporného nariadenia, bol prijatý na účely vykonania, v rámci Zmluvy o FEÚ, rozhodnutia 2012/35, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 o reštriktívnych opatreniach voči osobám alebo subjektom identifikovaným v prílohách I a II tohto posledného uvedeného rozhodnutia.
- 38 Toto nariadenie č. 267/2012, ktoré predstavuje právne záväzný akt v zmysle článku 291 ods. 2 ZFEÚ, stanovuje všeobecné kritériá, ktorými sa riadi zápis osôb alebo subjektov na jeden zo zoznamov, obsiahnutých v prílohách VIII a IX uvedeného nariadenia, v ktorých sú zapísané osoby alebo subjekty, ktoré musia byť predmetom reštriktívnych opatrení, zohľadniac zmeny a doplnenia vykonané rozhodnutím 2012/35 vo vzťahu k všeobecným kritériám zápisu uvedeným v rozhodnutí 2010/413, ktoré konkrétne spočívali v pridaní kritéria týkajúceho sa poskytnutia podpory iránskej vláde.
- 39 V tomto kontexte z dôvodu, že sporným rozhodnutím bola spoločnosť NIOC zapísaná na zoznam uvedený v prílohe II rozhodnutia 2010/413, sporné nariadenie vykonalo v rámci Zmluvy o FEÚ zápis tohto subjektu na zoznam uvedený v prílohe IX nariadenia č. 267/2012, pričom treba spresniť, že ako správne uviedol Všeobecný súd v bode 132 napadnutého rozsudku bez toho, aby táto posledná uvedená záležitosť bola kritizovaná zo strany spoločnosti NIOC v odvolaní, tento posledný uvedený zápis mohol byť založený už na vyššie uvedenom kritériu založenom na poskytovaní podpory iránskej vláde, nezávisle od zmeny, ku ktorej došlo neskôr vo vzťahu k všeobecným kritériám zápisu, uvedeným v nariadení č. 267/2012 potom ako sporné rozhodnutie zmenilo všeobecné kritériá stanovené v rozhodnutí 2010/413.
- 40 V spornom nariadení tým vo vzťahu k spoločnosti NIOC došlo ku konkrétnemu uplatneniu všeobecného kritéria zápisu, založeného na poskytovaní podpory iránskej vláde, a cieľom tohto nariadenia bolo zabezpečiť v rámci Zmluvy o FEÚ, aby podriadenie spoločnosti NIOC reštriktívnym opatreniam vyžadovaným situáciou v Iráne bolo realizované jednotným spôsobom v celej Európskej únii.
- 41 Všeobecný súd preto oprávnene v bode 56 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že v predmetnom prípade bolo možné použitie vykonávacej právomoci založenej na článku 291 ods. 2 ZFEÚ.
- 42 Z toho vyplýva, že prvá a tretia časť druhého odvolacieho dôvodu nie sú dôvodné.

- 43 Pokiaľ ide o iné tvrdenia spoločnosti NIOC, uvedené v rámci druhej časti druhého odvolacieho dôvodu, treba na jednej strane konštatovať, že bod 48 rozsudku Parlament/Rada (C-130/10, EU:C:2012:472) nie je v predmetnom prípade relevantný, keďže uvedený rozsudok sa týka pôsobnosti článkov 75 ZFEÚ a 215 ZFEÚ a nie, ako v predmetnom prípade, pôsobnosti článkov 215 ZFEÚ a 291 ods. 2 ZFEÚ.
- 44 Na druhej strane, pokiaľ ide o údajné porušenie zásady rovnosti zaobchádzania vyplývajúce z rozdielu režimov prijatia reštriktívnych opatrení v závislosti od toho, či je určitá osoba označená v ustanovení založenom na článku 215 ods. 2 ZFEÚ, alebo došlo k prijatiu vykonávacieho nariadenia založeného na článku 291 ods. 2 ZFEÚ, treba uviesť, že vzhľadom na jeho značný negatívny dosah na slobody a základné práva osoby alebo dotknutého subjektu (pozri v tomto zmysle rozsudky Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 358, ako aj Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 132), každý zápis na zoznam osôb alebo subjektov, ktoré sú predmetom reštriktívnych opatrení, či už je založený na článku 215 ZFEÚ alebo na článku 291 ods. 2 ZFEÚ, dáva tejto osobe alebo tomuto subjektu tým, že sa javí voči nim ako individuálne rozhodnutie, prístup na súd Únie v súlade s článkom 263 štvrtým odsekom ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Gbagbo a i./Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 57), najmä s cieľom preskúmania súladu tohto individuálneho rozhodnutia so všeobecnými kritériami zápisu stanovenými základným aktom.
- 45 Rozdiel existujúci medzi postupom na základe článku 215 ZFEÚ a postupom na základe článku 291 ods. 2 ZFEÚ zodpovedá, ako taký, vôli rozlišovať na základe objektívnych kritérií, medzi základným aktom a vykonávacím aktom v oblasti reštriktívnych opatrení. V tomto kontexte požiadavka stanovená v článku 215 ods. 1 ZFEÚ, týkajúca sa spoločného návrhu vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku a Komisie, predstavuje inherentnú podmienku postupu stanoveného týmto ustanovením a nie procesnú záruku, ktorá by mala byť priznaná všeobecne ktorejkoľvek osobe alebo subjektu, ktorá bola zapísaná na zoznam týkajúci sa reštriktívnych opatrení, a to na akomkoľvek základe. Preto to, že v rámci výkonu vykonávacej právomoci založenej na článku 291 ods. 2 ZFEÚ prijatie reštriktívnych opatrení nepodlieha, na rozdiel od toho, ako je to v rámci postupu stanoveného v článku 215 ods. 1 ZFEÚ, predloženiu takéhoto spoločného návrhu, nemožno považovať za porušenie zásady rovnosti zaobchádzania v oblasti zápisu na takýto zoznam.
- 46 Z toho vyplýva, že druhá časť druhého žalobného dôvodu je nedôvodná. Tento žalobný dôvod sa teda musí zamietnuť ako celok.
- 47 V odpovedi na tretí až piaty odvolací dôvod treba preskúmať, či prijatie sporného nariadenia patrí do jednej z kategórií prípadov, keď si Rada môže vyhradiť vykonávaciu právomoc k právne záväznému aktu v súlade s článkom 291 ods. 2 ZFEÚ.
- 48 Ako vyplýva z bodu 59 napadnutého rozsudku, Rada na odôvodnenie vykonávacej právomoci, ktorú si vyhradila v článku 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012, vychádzala výlučne z toho, že v tomto prípade ide o „osobitný riadne odôvodnený prípad“. Neodvolávala sa na existenciu prípadu stanoveného v článkoch 24 ZEÚ a 26 ZEÚ.
- 49 Pokiaľ ide o teóriu uvedenú v článku 291 ods. 2 ZFEÚ, týkajúcu sa vykonávacej právomoci, ktorú si Rada vyhradila „pre osobitné, riadne odôvodnené prípady“, treba pripomenúť, že Súdny dvor vyložil článok 145 tretiu zarážku Zmluvy EHS, ktorý zodpovedá článku 291 ods. 2 ZFEÚ, v tom zmysle, že Rada musí podrobne odôvodniť rozhodnutie, ktorým si vyhradí výkon vykonávacích právomocí (rozsudok Komisia/Rada, 16/88, EU:C:1989:397, bod 10).
- 50 Článok 202 tretia zarážka ES, ktorý nahradil článok 145 tretiu zarážku Zmluvy ES, bol takisto vyložený v rozsudkoch Komisia/Rada (C-257/01, EU:C:2005:25, bod 51) a Parlament/Rada (C-133/06, EU:C:2008:257, bod 47), v ktorých Súdny dvor spresnil, že Rada je povinná riadne odôvodniť,

v závislosti od povahy alebo obsahu základného aktu, ktorý má byť vykonaný alebo zmenený, výnimku z pravidla, podľa ktorého v rámci systému uvedenej Zmluvy, ak je potrebné prijať na úrovni Spoločenstva vykonávacie opatrenia k základnému aktu, má túto právomoc zvyčajne Komisia.

- 51 V predmetnom prípade treba konštatovať, že článkom 45 nariadenia č. 267/2012 Rada zverila Komisii rozsiahle právomoci, týkajúce sa najmä zmien a doplnení príloh II až VII tohto nariadenia, ktoré obsahujú zoznam tovarov, technológií, zariadení alebo materiálov dotknutých ustanoveniami uvedeného nariadenia. Na druhej strane si v článku 46 nariadenia č. 267/2012 Rada vyhradila právomoc zmeniť a doplniť prílohy VIII a IX tohto nariadenia, teda zoznamy fyzických a právnických osôb, subjektov alebo zapísaných organizácií, pokiaľ ide o prílohu VIII uvedeného nariadenia, v nadväznosti na ich určenie Bezpečnostnou radou a pokiaľ ide o prílohu IX, z dôvodu reštriktívneho opatrenia prijatého autonómne Úniou.
- 52 Z porovnania medzi týmito opatreniami vyplýva, že Rada si vyhradila právomoc na prijatie najcitlivejších z nich, teda integrovať do nariadenia prijatého na základe Zmluvy o FEÚ dezignácie, o ktorých rozhodla Bezpečnostná rada a uplatňovať opatrenia uvedené v článku 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 267/2012, v rozsahu, v akom majú obzvlášť veľký dosah na fyzické alebo právnické osoby, subjekty alebo dotknuté organizácie.
- 53 Ako už totiž bolo uvedené v bode 44 tohto rozsudku, napriek cieľu týchto dezignácií, teda vyvinúť tlak na Iránsku islamskú republiku a prinútiť ju tak ukončiť jej činnosti v jadrovej oblasti, ktoré predstavujú nebezpečenstvo šírenia alebo vývoja nosičov jadrových zbraní, tieto dezignácie, spôsobujúce zmrazenie finančných prostriedkov osôb alebo subjektov, majú na slobody a základné práva týchto osôb a subjektov závažné negatívne dôsledky spojené jednak, pokiaľ ide o osoby, so značným narušením pracovného, ako aj rodinného života dotknutej osoby v súvislosti s obmedzením jej práva vlastníť majetok a jednak, pokiaľ ide o subjekty, s narušením, ktoré môže mať dosah na ich činnosti, najmä tie hospodárske (pozri v tomto zmysle rozsudky Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 358, ako aj Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 132).
- 54 Toto pridelenie vykonávacej právomoci Rade môže byť takisto odôvodnené skutočnosťou, že je to práve táto inštitúcia, kto prijíma rozhodnutia v oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky, ktorými sú fyzické alebo právnické osoby, subjekty alebo organizácie zapísané na zoznam osôb a subjektov, ktoré musia byť predmetom zmrazenia finančných prostriedkov. Takéto rozhodnutia môžu byť vykonané v rámci Únie konkrétne zo strany finančných inštitúcií usadených v Únii, len ak po nich nasleduje prijatie nariadenia v rámci Zmluvy o FEÚ.
- 55 Okrem toho, hoci dôvody zápisu osoby sú zmenené a doplnené v rozhodnutí prijatom v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky, aby sa zohľadnili pripomienky a dôkazy prípadne poskytnuté Rade touto osobou, táto zmena sa musí takisto vykonať v nariadení prijatom v rámci Zmluvy o FEÚ, pretože inak ponechanie neopraveného odôvodnenia pri preskúmaní zápisu by mohlo odôvodniť spochybenie zákonnosti tohto nariadenia.
- 56 Preto sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol v bode 69 napadnutého rozsudku, že Rada si mohla oprávnené vyhradiť právomoc vykonať článok 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 267/2012 s cieľom zabezpečenia koherencie postupov prijímania opatrení zmrazenia finančných prostriedkov, ako aj koherencie záverov príslušného orgánu v rámci rozhodnutia 2010/413 a nariadenia č. 267/2012, tak pri prvotnom zápise mena osoby alebo subjektu na predmetné zoznamy, ako aj pri jeho preskúmaní, inštitúciou príslušnou pre tento zápis, najmä vzhľadom na pripomienky a dôkazy, ktoré prípadne dotknutá osoba poskytla.
- 57 Koordinácia prijímania rozhodnutí v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky a opatrení prijatých na základe Zmluvy o FEÚ je o to viac potrebnejšia, že prijatie reštriktívnych opatrení voči fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo organizáciám musí nastať v krátkej lehote, či už

je to na účely dosiahnutia súladu s rezolúciou Bezpečnostnej rady alebo čo najrýchlejšieho zabezpečenia cieľa účinku sledovaného novými autonómnymi zápsmi, o ktorých sa rozhodlo v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. V tejto súvislosti treba uviesť, že rozhodnutie prijaté v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky a sporné vykonávacie nariadenie týkajúce sa dezignácie spoločnosti NIOC, boli prijaté v ten istý deň, v súlade s praxou Rady.

- 58 Tieto potreby koherencie, koordinácie a rýchlosti pri prijímaní vyžadovaných aktov odôvodňujú to, aby opatrenia zápisu prijaté na základe Zmluvy o FEÚ súběžne s opatreniami zápisu prijatými v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky boli považované za opatrenia, ktoré sú osobitnými prípadmi v zmysle článku 291 ods. 2 ZFEÚ. Práve preto, ako uviedol Všeobecný súd v bode 72 napadnutého rozsudku, Súdny dvor zamietol v rozsudku Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 109) dôvod založený na nedostatku právomoci Rady na prijatie opatrení zmrazenia finančných prostriedkov voči Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Teherán, ako ich stanovuje najmä rozhodnutie 2010/413, založené na článku 29 ZEÚ, prostredníctvom vykonávacieho nariadenia založeného na článku 291 ods. 2 ZFEÚ, keď v podstate uviedol, že toto ustanovenie Zmluvy o FEÚ poskytovalo Rade právomoc na prijatie sporných opatrení.
- 59 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, dospel v bode 73 napadnutého rozsudku k záveru, že Rada sa mohla odôvodnene domnievať, že opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov boli osobitnej povahy, čo odôvodňuje to, že si ponechala vykonávaciu právomoc v článku 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012.
- 60 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa odôvodnenia pridelenia vykonávacej právomoci Rade, Všeobecný súd bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, odkázal v bodoch 74 až 76 napadnutého rozsudku na judikatúru týkajúcu sa povinnosti odôvodnenia stanovenú v článku 296 ZFEÚ. Súdny dvor totiž rozhodol, že Rada je povinná riadne odôvodniť v závislosti od povahy alebo obsahu základného aktu, ktorý má byť vykonaný alebo zmenený, výnimku z pravidla, podľa ktorého prináleží Komisii obvykle vykonávať vykonávaciu právomoc (rozsudky Parlament/Rada, C-133/06, EU:C:2008:257, bod 47, ako aj Parlament a Komisia/Rada, C-124/13 a C-125/13, EU:C:2015:790, bod 53).
- 61 V tejto súvislosti treba konštatovať, že rozhodnutia a nariadenia týkajúce sa reštriktívnych opatrení vo vzťahu k Iránskej islamskej republike predstavujú sériu po sebe nasledujúcich aktov, ktoré sú často menené a pravidelne nahrádzané s cieľom zlepšenia ich jasnosti a čitateľnosti. Niektoré ustanovenia sú však podobné vo všetkých týchto rozhodnutiach a nariadeniach.
- 62 Ako uviedol generálny advokát v bode 83 a nasl. návrhov, priznanie vykonávacej právomoci Rade bolo stanovené už v článku 15 ods. 2 nariadenia Rady č. 423/2007 z 19. apríla 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 103, s. 1) a v článku 36 ods. 2 nariadenia Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 281, s. 1). Tieto dve ustanovenia boli odôvodnené v odôvodnení 6 nariadenia č. 423/2007 a odôvodnení 15 nariadenia č. 961/2010. Toto posledné uvedené odôvodnenie stanovuje, že „vzhľadom na konkrétne ohrozenie medzinárodného mieru a bezpečnosti v tomto regióne zo strany Iránu, ako to vyjadrením prehlbujúcich sa obáv v súvislosti s jadrovým programom Iránu zdôraznila Európska rada 17. júna 2010, a s cieľom zabezpečiť konzistentnosť s postupom zmeny, doplnenia a preskúmania príloh I a II k rozhodnutiu 2010/413/SZBP by právomoc meniť a dopĺňať prílohy VII a VIII k tomuto nariadeniu mala mať Rada.“
- 63 Z týchto prvkov vyplýva, že pridelenie vykonávacej právomoci Rade bolo odôvodnené v nariadeniach, ktoré predchádzali nariadeniu č. 267/2012, koherenciou vyžadovanou medzi dezignáciami prijatými v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky a tými, ktoré boli prijaté na základe Zmluvy o FEÚ.

- 64 V predmetnom prípade a vzhľadom na prítomnosť klauzuly, ktorou bola vyhradená vykonávacia právomoc Rade, a jej odôvodnenie v nariadeniach predchádzajúcich nariadeniu č. 267/2012 o existencii tejto právomoci Rady sa už mohlo vedieť, že tvorí súčasť kontextu, v ktorom bol prijatý predmetný akt, a táto právomoc mohla byť považovaná za riadne odôvodnenú v zmysle článku 291 ods. 2 ZFEÚ. V dôsledku toho prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu nie je dôvodná.
- 65 Uvedené odôvodnenie podporuje odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 78 a 79 napadnutého rozsudku, takže treba konštatovať, že ani druhá časť tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľky nie je dôvodná.
- 66 Pokiaľ ide o neuvedenie článku 291 ods. 2 ZFEÚ na účely odôvodnenia pridelenia právomoci obsiahnutej v článku 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012, treba pripomenúť, že opomenutie odkazu na konkrétne ustanovenie Zmluvy o FEÚ nemusí predstavovať podstatnú vadu, ak právny základ aktu môže byť určený na základe iných v ňom uvedených skutočností (rozsudok Komisia/Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, bod 56). Ako oprávnené usúdil Všeobecný súd v bodoch 85 a 86 napadnutého rozsudku, hoci článok 291 ods. 2 ZFEÚ nie je uvedený ako právny základ pridelenia vykonávacej právomoci stanoveného v článku 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012, ustanovenia tohto nariadenia umožňujú pochopiť, že si Rada vyhradila túto právomoc v súlade s podmienkami vymedzenými v článku 291 ods. 2 ZFEÚ. Z toho vyplýva, že štvrtý a piaty odvolací dôvod nie je dôvodný.
- 67 Zo všetkých týchto skutočností vyplýva, že druhý až piaty odvolací dôvod musí byť zamietnutý.

O šiestom odvolacom dôvode založenom na protiprávnosti právneho kritéria založeného na poskytovaní podpory iránskej vláde

Argumentácia účastníkov konania

- 68 Vo svojom šiestom odvolacom dôvode NIOC spochybňuje body 109 a nasl. napadnutého rozsudku. Všeobecný súd v týchto bodoch zamietol námietku nezákonnosti právneho kritéria založeného na poskytovaní podpory iránskej vláde, stanoveného v článku 20 ods. 1 písm. c) rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2012/635, ako aj v článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012 (ďalej len „sporné kritérium“) a na ktorom bol založený zápis spoločnosti NIOC na predmetné zoznamy. NIOC tvrdila, že toto kritérium v rozsahu v akom sa týka „iný[ch] os[ôb], subjekt[ov] a orgán[ov], ktoré podporujú iránsku vládu a subjekty, ktoré iránska vláda vlastní alebo kontroluje, alebo osoby a subjekty, ktoré sú s nimi spojené, či už [najmä – *neoficiálny preklad*] poskytovaním materiálnej, logistickej alebo finančnej podpory“, je v rozpore s hodnotami slobody a právneho štátu, zakotvenými v článku 2 ZEÚ, s ktorými rozhodnutia prijaté v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky musia byť v súlade podľa článkov 21 ZEÚ a 23 ZEÚ. Sporné kritérium zveruje Rade príliš veľkú a nepodmienečnú právomoc, ktorá umožňuje sankcionovať osoby a subjekty poskytujúce podporu, najmä finančnú, iránskej vláde, bez toho, aby sa podieľali na predmetnom jadrovom programe. Medzi týmito osobami sa môže nachádzať teda iránsky daňovník alebo úradník, alebo aj advokát zapísaný do komory členského štátu Únie, ktorý obhajuje určité iránske verejné orgány na Všeobecnom súde.
- 69 Tento odvolací dôvod pozostáva z troch častí.
- 70 Prvou časťou uvedeného odvolacieho dôvodu NIOC tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol v bode 115 napadnutého rozsudku, že právomoc posúdenia zverená Rade sporným kritériom nie je ani svojvoľná, ani diskrečná a v bode 123 tohto rozsudku, že „sporné kritérium obmedzuje právomoc posúdenia Rady tak, že zavádza objektívne kritériá a zaručuje stupeň predvídateľnosti vyžadovaný právom Únie“.

- 71 NIOC tvrdí, že Všeobecný súd poskytol nesprávny výklad sporného kritéria, keď rozhodol v bode 119 napadnutého rozsudku, že toto kritérium „sa nevzťahuje na akúkoľvek formu podpory iránskej vláde, ale na formy podpory, ktoré svojim kvantitatívnym alebo kvalitatívnym významom prispievajú k pokračovaniu iránskych jadrových činností“. Podľa odvolateľky spresnenie týkajúce sa „kvantitatívneho alebo kvalitatívneho významu“ nie je uvedené v nariadení č. 267/2012 a predstavuje jeho „reformuláciu“ Všeobecným súdom, pred tým, ako Všeobecný súd konštatoval súlad uvedeného kritéria s požiadavkami predvídateľnosti, jasnosti a jednoznačnosti.
- 72 NIOC takisto tvrdí, že v bodoch 118 a 120 napadnutého rozsudku Všeobecný súd „vynechal“ výraz „najmä“, hoci tento výraz jasne znamená, že zoznam druhov podpory uvedených v texte, teda finančná, logistická alebo materiálna podpora, sú čisto ilustratívnej povahy.
- 73 NIOC uvádza na záver, že výklad sporného kritéria, ktorý vykonal Všeobecný súd, je nesprávny a že toto kritérium nezodpovedá podmienkam predvídateľnosti, dostatočnej jasnosti a predvídateľnosti vyžadovaným právom Únie, pretože neumožňuje určiť osoby, ktoré môžu byť predmetom reštriktívneho opatrenia.
- 74 V druhej časti šiesteho odvolacieho dôvodu NIOC tvrdí, že tým, že Všeobecný súd „reformuloval“ sporné kritérium, porušil práva na obhajobu, keďže NIOC nemohla napadnúť reštriktívne opatrenie, ktoré ju postihlo, ako opatrenie, ktoré nie je v súlade s uvedeným kritériom tak, ako bolo „reformulované“, a bolo neznáme tak Rade, ako jej samotnej.
- 75 V tretej časti tohto odvolacieho dôvodu NIOC tvrdí, že v bodoch 119 a 140 napadnutého rozsudku sa nachádza rozpor. V bode 119 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že sporné kritérium je zamerané na „formy podpory, ktoré svojim kvantitatívnym alebo kvalitatívnym významom prispievajú k pokračovaniu iránskych jadrových činností“, kým v uvedenom bode 140 toto kritérium sleduje „akúkoľvek podporu, ktorá, hoci nemá žiadny priamy alebo nepriamy vzťah s rozvojom šírenia jadrových zbraní, môže z dôvodu svojho kvantitatívneho alebo kvalitatívneho významu uľahčiť takýto rozvoj, a to tým, že sa poskytnú iránskej vláde materiálne, finančné alebo logistické zdroje alebo prostriedky, ktoré jej umožnia v týchto činnostiach súvisiacich so šírením jadrových zbraní pokračovať“. Podľa odvolateľky však podpora, ktorá nemá súvislosť, ani nepriamu, s rozvojom šírenia jadrových zbraní, súčasne nemôže takémuto vývoju napomáhať. Nekoherencia existujúca medzi bodmi 119 a 140 napadnutého rozsudku predstavuje vadu odôvodnenia tohto rozsudku.
- 76 Rada podporovaná Komisiou spochybňuje argumentáciu spoločnosti NIOC.

Posúdenie Súdny dvorom

- 77 Na úvod treba pripomenúť, že ako rozhodol Súdny dvor, treba normotvorcovi Spoločenstva priznať široký rozsah voľnej úvahy v oblastiach, ktoré z jeho strany predpokladajú rozhodnutia politického, ekonomického a sociálneho charakteru a v rámci ktorých má vykonať komplexné posúdenia. Z toho vyvodil, že zákonnosť takého opatrenia môže ovplyvniť len zjavná neprimeranosť opatrenia prijatého v týchto oblastiach vo vzťahu k cieľu, ktorý príslušná inštitúcia zamýšľa sledovať (rozsudky Sison/Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 33, a Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 120).
- 78 V súlade s judikatúrou Súdneho dvora nariadenie ukladajúce reštriktívne opatrenia musí byť vykladané nielen vzhľadom na rozhodnutie prijaté v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky uvedené v článku 215 ods. 2 ZFEÚ, ale takisto na historický kontext, do ktorého patria ustanovenia prijaté Úniou, ktorých súčasťou je toto nariadenie (pozri v tomto zmysle rozsudok Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 75, ako aj uznesenie Georgias

a i./Rada a Komisia, C-545/14 P, EU:C:2015:791, bod 33). To isté platí v prípade rozhodnutia prijateho v oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky, ktoré sa musí vykladať tak, že sa zohľadní kontext, do ktorého patrí.

- 79 Všeobecný súd tak oprávnene v bode 118 napadnutého rozsudku uviedol, že sporné kritérium je súčasťou právneho rámca, ktorý je jasne vymedzený cieľmi sledovanými právnymi predpismi upravujúcimi reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránskej islamskej republike, a že konkrétne odôvodnenie 13 rozhodnutia 2012/35, ktorým bolo toto kritérium po prvýkrát vložené do článku 20 ods. 1 rozhodnutia 2010/413, výslovne stanovuje, že zmrazenie finančných prostriedkov sa musí vzťahovať na osoby a subjekty, ktoré „podporujú iránsku vládu a umožňujú jej pokračovať v jadrových činnostiach citlivých z hľadiska šírenia zbraní hromadného ničenia alebo vo vývoji nosičov jadrových zbraní, a to najmä [predovšetkým – *neoficiálny preklad*] osoby a subjekty, ktoré iránskej vláde poskytujú finančnú, logistickú alebo materiálnu podporu“. Takisto oprávnene konštatoval, že článok 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012 tiež uvádza, že môže ísť o poskytovanie „materiálnej, logistickej alebo finančnej podpory“.
- 80 Všeobecný súd z toho vyvodil v bodoch 119 a 120 napadnutého rozsudku, že cieľ sledovaný zmenou sporného kritéria spočíval v rozšírení kritéria dezignácie tak, aby sa týkalo aj samotných činností dotknutej osoby alebo dotknutého subjektu, ktoré ako také síce nemajú priamu alebo nepriamu súvislosť so šírením jadrových zbraní, môžu však prispievať k podpore tohto šírenia poskytovaním zdrojov alebo nástrojov materiálneho, finančného alebo logistického charakteru iránskej vláde, ktoré jej umožní šíriť jadrové zbrane.
- 81 Tento výklad podporuje aj vývoj právnej úpravy, skúmanej vo svetle dokumentov Rady. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v sedemnástom odôvodnení rezolúcie 1929 Bezpečnostná rada konštatovala „potenciálne prepojenie medzi príjmami Iránu získanými z jeho energetického sektora a financovaním jeho činností v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska šírenia jadrových zbraní“, pričom toto spojenie je uvedené v bode 5 napadnutého rozsudku. Európska rada práve s cieľom zohľadniť tento prvok vo vyhlásení pripojenom k záverom zo 17. júna 2010 vyzvala Radu „Zahraničné veci“ na prijatie, v rámci svojho ďalšieho zasadnutia, opatrení vykonávajúcich tie, ktoré stanovila rezolúcia 1929, pričom táto výzva viedla k prijatiu opatrení zameraných najmä na ropný priemysel tak v rozhodnutí 2010/413, ako aj v nariadení č. 961/2010.
- 82 Keďže sa tieto opatrenia ukázali byť nedostatočnými na zastavenie alebo zbrzdzenie jadrového programu realizovaného Iránskou islamskou republikou, Európska rada rozhodla vo svojich záveroch z 9. decembra 2011 o rozšírení pôsobnosti reštriktívnych opatrení prijatých Úniou, ako to zdôrazňuje odôvodnenie 6 rozhodnutia 2012/35. V bode 3 svojich záverov o Iráne z 23. januára 2012 Rada trvala na tom, že reštriktívne opatrenia prijaté v ten istý deň mali narušiť financovanie iránskeho jadrového programu iránskou vládou a neboli zamerané proti iránskemu ľudu.
- 83 Práve tento cieľ zohľadnil Všeobecný súd, keď dospel k záveru v bode 119 napadnutého rozsudku, že sporné kritérium sa týka foriem podpory iránskej vláde, ktoré vzhľadom na ich kvantitatívny a kvalitatívny význam prispievajú k pokračovaniu iránskych jadrových činností. Všeobecný súd tým rozhodne „nereformuloval“ uvedené kritérium, ale poskytol jeho výklad vzhľadom na ciele sledované Radou, tak ako vyplývajú z vývoja medzinárodných právnych úprav a právnej úpravy Únie, týkajúcich sa Iránskej islamskej republiky.
- 84 Okrem toho treba konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdí NIOC, Všeobecný súd neskreslil sporné kritérium, keď vynechal pojem „najmä“ v znení tohto kritéria v bodoch 118 a 120 napadnutého rozsudku. Ako totiž uviedla Rada, Všeobecný súd použil v tomto bode 118 výraz „predovšetkým“, uvedený v odôvodnení 13 rozhodnutia 2012/35, ktorý je ekvivalentom pojmu „najmä“. Takisto v poslednej vete uvedeného bodu 118 Všeobecný súd uviedol, že predmetná podpora „môže“ byť materiálna, logistická alebo finančná, čo znamená, že sporné kritérium sa môže vzťahovať aj na iné formy podpory.

- 85 Takisto, na rozdiel od toho, čo tvrdí NIOC v tretej časti šiesteho odvolacieho dôvodu, Všeobecný súd sa nedopustil rozporu v odôvodnení svojho rozsudku, keď vysvetlil, v bode 119 napadnutého rozsudku, že sporné kritérium je zamerané na „formy podpory, ktoré svojim kvantitatívnym alebo kvalitatívnym významom prispievajú k pokračovaniu iránskych jadrových činností“, kým v uvedenom bode 140 napadnutého rozsudku toto kritérium sleduje „akúkoľvek podporu, ktorá, hoci nemá žiadny priamy alebo nepriamy vzťah s rozvojom šírenia jadrových zbraní, môže z dôvodu svojho kvantitatívneho alebo kvalitatívneho významu uľahčiť takýto rozvoj, a to tým, že sa poskytnú iránskej vláde materiálne, finančné alebo logistické zdroje alebo prostriedky, ktoré jej umožnia v týchto činnostiach súvisiacich so šírením jadrových zbraní pokračovať“.
- 86 V bode 119 napadnutého rozsudku totiž Všeobecný súd vykonal výklad kritéria zavedeného rozhodnutím 2012/35 a nariadením č. 267/2012. V bode 140 tohto rozsudku na druhej strane vysvetlil ako zavedenie sporného kritéria vytvorilo väzbu medzi poskytovaním podpory iránskej vláde a pokračovaním v činnostiach šírenia jadrových zbraní. V tejto súvislosti tento bod 140 netrpí nedostatkom jasnosti, ktorý by bránil tomu, aby bol ľahko zrozumiteľný, vzhľadom na kontext, do ktorého patrí.
- 87 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že NIOC nepreukázala svojim šiestym odvolacím dôvodom, že by sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade, ktorý poskytol vo vzťahu k spornému kritériu, v odpovedi na tretí dôvod žaloby, ktorú prejednával, založený na protiprávnosti článku 20 ods. 1 písm. c) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012. Šiesty odvolací dôvod, ktorý nie je v dôsledku toho dôvodný, musí byť zamietnutý.
- 88 Keďže všetky odvolacie dôvody boli zamietnuté, treba odvolanie zamietnuť.

O trovách

- 89 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.
- 90 Podľa článku 138 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 91 Keďže Rada navrhla zaviazat spoločnosť NIOC na náhradu trov konania a NIOC nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené Radou.
- 92 V súlade s článkom 140 ods. 1 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní Komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. National Iranian Oil Company znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania Rady Európskej únie.**
- 3. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy